

Resebrev - februari 2011. Spännande öar, gäster ombord & arbete!

Månaden inleddes med fiskjakt! I flera dagar hade vi försökt fånga eller köpa fisk men inte lyckats. Första vardagen på Les Saintes var det stängt klockan nio på morgonen när vi kom. Det visade sig att fisken var slut! Klockan sju skulle man vara på plats vid fiskmarknaden. Nästan morgon gav sig Bosse iväg i svinottan och kom tillbaka med ett par finfina doradofiléer. Yippiee!

Nu flyttade vi oss till den obebyggda ön Ilet á Cabrit där strömmen och vinden gjorde att båtarna for omkring så till slut blev det för kapten att simma iland med en lina. Till kvällen blev det grillad dorado med hummersås. Mums!

För ankar, men med lina in till land

I vår pilotbok för Windward Islands stod det lite grand om lokala frukter, grönsaker, fisk och lobsters. Bland annat tipsade man om att koka av lobsterskalen när man ätit och göra en fond. Så har vi gjort och sedan kokat ihop och rett till antingen soppa eller sås, vilket blivit fantastiskt gott.

Ytterligare en kort segling tog oss till franska Guadeloupe där vi gick till huvudstaden Pointe á Pitre. En mycket skyddad hamn med en marina som har plats för ca 1 000 båtar. Här finns gott om både båttillbehörsaffärer och folk som arbetar med båtar om man behöver ha något gjort. Marinan är uppdelad i flera mindre så det känns inte så stort utan tvärtom mysigt med bostäder insprängda och gott om restauranger och butiker runt omkring. Dessutom finns ett större köpcentra alldeles i närheten. Det är absolut värt mödan att promenera en bit och som belöning hitta riktigt fräscha matvaror. Vi låg för ankar utanför marinan största delen av vår tid här och det finns flera fina platser på sydsidan för den som gärna svajar. In till själva staden tar det ca 30 minuter att gå men man kan också ta dingen in till stadskajen. Våra dagar på Guadeloupe ägnades mest åt båtunderhåll, förberedande för kommande gäster ombord och umgänge med andra besättningar. Redan när vi kom fanns här båtar vi kände sedan tidigare och fler kom efterhand så det blev middagar, kortspel och mycket tjöt dessa dagar. För en gång skull var vi inte så noga med att utforska omgivningarna utan nöjde oss med att hålla till i marinaområdet.

Vi diskuterade kackerlackor en dag. Ett ämne vi inte berört här på länge. För vi har haft dem ombord. Två gånger. Men nu är det över ett år sedan vi såg någon! När vi kom till Puerto Mogan, som med sina dryga 60 restauranger är ett paradiset för dessa äckliga kryp, köpte vi kackerlackshotell och spray. En vanlig uppfattning är att alla får kackerlackor ombord, det är bara en fråga om när. Något jag inte vill acceptera. Men vi var många som stiftade vår första bekantskap med dessa kryp på Kanarieöarna.

Läbbigt kryp

Vi var, och är fortfarande, jättenoga med aldrig ta ombord kartonger, tvätta allt frukt och grönt osv. Nu upptäckte vi att de flyger! Då och då kom en flygande och ibland sprang en över diskbänken i båten. Fram med sprayen och väck med den. Det är helt otroligt vad mordlysten man kan bli! Sommaren 2009 lämnade vi båten i Barcelona under två månader. I hettan dog de få som fanns ombord och sedan var allt lugnt tills vi åter kom till Mogan. För givetvis kom de tillbaka där. Tyske Peter, som bor i Mogan, gav oss rådet när vi jagade en med sprayflaskan; -Sluta med det där! Köp riktiga grejer istället. Och det gjorde vi, en liten spruta som innehåller ett gift som de gillar och äter, sedan exploderar det i magen på dem! Vi sprutade för fullt under durkar och liknande och de följande dagarna kröp det upp tre stycken som såg ut att må pyton och strax dog. Sedan dess, ingenting! Och vi jublar. Sprutan ger dessutom skydd i upp till ett år.

På Goudaloupe bor drygt 300 000 personer och ön har formen av en fjäril där de båda vingarna är varsin större ö. Den västra, Basse Terre är bergig och grön och här finns flera fina vattenfall medan den östra, som heter Grande Terre, är lågland och här odlar man. Landet delas av en kanal, Rivière Salée, som den med mindre djupgående än ca 2 meter kan nyttja. Några distans lång och man tjänar drygt 30 distans mot att gå runt.

Det finns ett par broar över kanalen och dessa öppnas bara en gång per dygn. Detta infaller klockan 5.00 på morgonen så det gäller att vara morgonpigga och på plats. Vi var på plats redan tidig eftermiddag och så småningom fick vi sällskap av ytterligare två båtar. Alltså, upp med ankaret 04.45, vänta och cirkla. Ytterligare tre båtar hade anlänt så nu var vi sex. Och, på slaget klockan fem gick första klaffen upp! På rad, sakta, sakta körde vi in i den smala rännan genom mangroveträsket och letade oss fram bland röda och gröna prickar. När det är svart här är det verkligen kolsvart!

Ett par lampor på andra brofästet ledde till kolmörker

På ett ställe saknades en röd prick och då hade man skickat ut en gubbe i eka med stark lampa för att vägleda oss. Tre distans senare började ljuset att anas och vi styrde ut i ett grunt floddelta med en utprickad ränna ut till havet. Strax innanför yttre revet kunde vi ankra upp för frukost efter två pirriga timmar. Sen blev det kurs direkt mot Saint Martin/Sint Maarten dit vi väntade gäster.

Frukostankring innanför revet, långt från allt

Vårt långa stopp på Martinique i januari hade gjort att vi låg efter i vår tidsplan så nu fick vi segla förbi flera öar; Antigua, Barbuda, Montserrat, Nevis, St. Kitt, Statia och Saba. Alla hade vi säkert inte stannat vid men ett par hade vi velat besöka, framförallt Montserrat. Dit hade vi definitivt gått om vulkanvarnaren hade sagt ok till besök.

Molnen hänger tungt över Montserrat

Montserrat hade ett vulkanutbrott så sent som 1995, då huvudstaden begravdes i lava. Än puttrar vulkanen och man kan dagligen kolla läget på www.mvo.ms. Ibland är läget så pass lugnt att man kan besöka den södra delen av ön och se hur där ser ut. Så var det inte nu, utan besökare skulle hålla sig på avstånd när de seglade förbi och ankrare fick inte lämna den norra delen, som fortfarande bebos av ca 4 000 personer.

Nu kom vi tidigt på morgonen fram till Sint Maarten, och kunde på första broöppning, kl. 9.30, glida in i Simpson Bay Lagoon. Vi hade tidigare hört att det var så dyrt att gå in på sydsidan så helst skulle man gå runt till den franska delen men man har anpassat priserna för mindre båtar så vi betalade 7 US\$ (knappa 50 SEK). Båda broarna öppnar bara tre gånger om dagen, så skillnaden är bara att på den franska sidan är bron gratis men man får betala 5 € för att klarera in. För att komma till norrsidan så man får gå runt de extra 12 distansen. I Sint Maarten får man betala 20 US\$ för att ligga i lagunen, eller utanför i viken, i upp till en vecka.

Simpson Bay Lagoon är en helt sjuk värld! Här ligger båtar stora som radhuslängor på rad längs marinorna. Alla anpassade till maxmålet för bron, dvs. max 17 m breda och inte med större djupgående än 6 meter! Och på alla dessa fartyg sitter folk och putsar. All tänkbar service finns förstås och ön är skattefri så priserna är utmärkta för den som skall utrusta båt och proviantera.

Jetsetens leksaker, en av dem heter till och med "One more toy"

Något som är bra här, för den som skall ha gäster eller byta besättning, är närheten till flygplatsen. Nackdelen är förstås att planen startar över lagunen. Vi ankrade strax utanför flygterminalen, och när vi såg planet från New York landa med Lasse, Mona och Kajsa ombord tog vi dingien in till land. På bara 14 minuter var vi på plats i ankomsthallen! Och efter lite väntan kom de. Lite trötta av den långa resan, vinterbleka, men glada över att vara på plats i värmen. Kapten tog med sig Lasse, och alla pass, till immigration så att de blev registrerade som gäster ombord.

Med våra gäster på plats gled vi nästa dag ut under bron igen och gick norrut, förbi öns västra udde och över till den franska sidan, där vi ankrade utanför Marigot som är huvudstad i den franska delen. Här fick vi åter klara in. Dessutom skulle de ha 20 € för att man ankrade i viken. Och det var för första dagen! Egentligen kallades det för administrativ avgift och första dygnet ingick i summan, sedan kostade det 0,25 € per meter och dygn. Många säger att de skall in i lagunen och slipper avgiften.

De ser ut att trivas rätt bra, eller?

Det blir en udda situation när en ö är delad och är två länder. Den södra delen heter Sint Maarten och var tidigare en holländsk koloni men är sedan oktober 2010 ett eget land. Här är språket holländska, men alla kan engelska, och valutan är US\$ även om den tidigare Guilden fortfarande är gångbar. Den norra sidan heter Saint Martin, är fransk och språket är förstuds franska och valutan Euro. Båda delarna har ca 40 000 invånare. Man rör sig som person fritt mellan länderna men om båten flyttas skall den klaras ut och in i respektive land.

Mona fick jobb direkt, för nu skulle vår franska flagga upp igen. Ni som följt oss vet att vi många gånger gnällt över att saker inte håller och den flaggan är inget undantag. Den har varit uppe tre veckor i Frankrike och nu några veckor på de franska öarna. Den röda delen har jag tidigare ersatt med en bit av ett örngott och den vita pryds nu av en bit av kaptens putstrasor! Tur vi inte skall till fler franska öar för vi har ingen bra ersättning för det blåa tyget ombord.

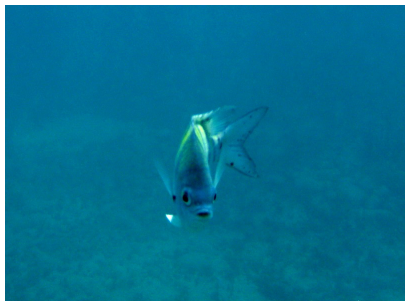
Lite längre norrut besökte vi den stora viken Grand Case som bjöd på fin snorkling vid Roche Creole, med rena akvariefiskarna, där man lagt ut bojar för besökande båtar. Verkar vara ett populärt ställe för turistbåtar kom och gick hela dagen medan vi låg där. Senare på dagen ankrade vi istället längre in i viken utanför den mysiga lilla byn.

Vi hade dessutom turen att komma dit en tisdagskväll som är den dagen då restaurangerna ställer ut extra bord och stolar och röken ligger tät över byn. Det grillas! Butiksägare flyttar ut sina varor på gatan och massor av stånd ställs upp. Självklart stoppas gatan för trafik denna kväll då det fullkomligt myllrar av folk.

Tisdagskväll i Grand Case

Lasse och Mona hade med sig en kamera som tog bilder under vattnet, något vi saknar. Här är ett smakprov på de fiskar Lasse mötte när han snorklade:

Nyfiken, men kanske lite blyg?

Rena akvariefiskarna!

Wow!

Foton: Lasse Hellman

Vi seglade ner till St. Barthelemy eller St. Bart som man säger i dagligt tal. Ön har varit svensk då fransmännen år 1784 skänkte den till Sverige mot att få fri lejd in till Göteborgs hamn. Man hade problem med torra så Sverige gjorde ön till ett frihandelsområde istället för att satsa på odling. Tanken med det var att Sverige skulle kunna leverera slavar till de franska öarna. Efter nästan hundra år sålde Sverige tillbaka ön till Frankrike för 300 000 riksdaler. Än idag är största delen av befolkningen vit och här samlas nu världens jetset.

Privata båtar, ca 400 fot. Den bortre har en 50-fots segelbåt stående på däck.

Udda form?

Först stannade vi på nordvästra St. Bart, i den djupa viken Anse de Colombier, där man kan ligga på gratis boj och kika på sköldpaddor som betar på gräset som växer på botten. Här såg vi många fina, färgglada fiskar. Hit finns inga vägar och det enda hus man ser ligger i södra delen och ägs av familjen Rockefeller.

Anse de Colombier som är en marinpark

I huvudstaden Gustavia, namngiven efter Gustav III, finns en hel del svenska spår kvar. Gustavia har en skyddad, rektangulär hamn och i de yttre hörnen fanns en gång skyddande fort, Fort Karl och Fort Oscar. Det ena är idag polisstation och stängt för besökare men upp till resterna av det andra kan man gå och få en fin vy över staden och hamnen. Även detta är ett populärt tillhåll för de allra största båtarna. Några bojar finns inne i hamnen men de var upptagna så vi ankrade strax utanför.

Här och där ser man gator med svenskklingande namn och vi hittade en bar som tagit till sig det svenska ordentligt. Sveriges konsulat är inrymt i ett hus som uppfördes under 1820-talet och som har byggts med Göteborgs landshövdingehus som modell.

Trevlig restaurang som flaggade svenskt

Svenska konsulatet

Pub som satsat på svenska skyltar

Tillbaka till Sint Maarten och Simpson Bay Lagoon, nu för att släppa av våra gäster som hunnit skaffa sig en fin solbränna under veckan som gått. Förhoppningsvis bär de med sig lite fina minnen hem till vinterlandet Sverige från våra varma, lata dagar med snorkling, bad, sol och upplevelser.

Det bar sig inte bättre än att Lasse, som Bosse har arbetat tillsammans med, strax innan avfärd fick ett samtal om att ett kryssningsfartyg i Karibien hade problem med nybyggd ventilation. Efter ett par dagars dribblande slutade det hela med att kapten, som fanns i området, fick sätta sig på ett plan till Miami och vidare till Cozumel i Mexico. Två dagars arbete ombord då båten tuffade vidare till Belize och sedan en lång dag med flyg tillbaka. Nog för att vi hört att det innebär arbete att ha gäster ombord men vi hade ju inte trott att det skulle vara bokstavligen ;-)!

Dags att gå ombord på lite större båt!

För att inte Bosse skulle få problem vid återkomsten, han har ju inget hotellrum här på Sint Maarten, fick han med sig våra papper från inklareringen för att visa att han bor på båt. Naturligtvis kom Custom på besök i vår marina! Man känner sig lite suspekt när man för dessa allvarliga herrar skall förklara varför han har våra papper med sig och varför han reste till Mexico och Belize (tidigare Brittiska Honduras), via Miami dessutom. Till slut tipsade de mig om att en kopia kunde ha varit bra att ha kvar i båten. Jättebra idé, men när man får besked om resa 19.00 på kvällen och taxin väntar 06.45 nästa morgon så är det inte alltid man hinner fixa allt.

Under tiden var jag och båten kvar, nu i Lagoon Marina, en mycket trevlig sådan med en bistro som är samlingsplats för alla oss vanliga seglare. Här träffas man för happy hour varje eftermiddag och nästan varje kväll uppträder någon. Bunkring, städning och tvätt stod på programmet. Framför oss ligger fem veckors segling till och i Bahamas så det gäller att ha en välfylld båt. Den tanken fick jag överge redan andra dagen.

Lagoonies bar, populär samlingsplats för alla seglare

Vår följeslagare Murhpy visade än en gång sitt fula tryne då jag hade tagit dingen över hela lagunen, till franska sidan, för att bunkra vissa varor. Till min förvåning fungerade inte mitt Visa-kort i affären. Det har hänt tidigare så jag traskade den långa vägen in till staden Marigot för att besöka en bankomat. Denne käkade glatt upp mitt kort och meddelade sen "kontakta din bank". Tillbaka i båten så hade jag fått en mail från vår bankkvinna som berättade att mitt konto och mitt kort av misstag hade spärrats!

När kapten kom tillbaka flyttade vi åter ut på ankring. Nu till den västligaste delen av lagunen, där det är mycket lugnare och vattnet är mycket klarare. Blåsväder gör att vi avvaktar ett par dagar med avfärd. Det blev det till att bunkra färdigt och göra båten klar för segling, för nu är det dags att lämna Simpson Bay Lagoon och Sint Maarten/Saint Martin. Nya platser väntar; BVI, Bahamas och USA.

Hon har inte mycket gemensamt med vår seaQwest men bär samma namn!

Heléne @ seaQwest

Den skyddade hamnen på Gustavia, St. Bart